

מ"ת 42717/03/14 - מבקשים, מדינת ישראל נגד משיבים, אחמד חרבאוי

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 42717-03-14 מדינת ישראל נ' חרבאוי(עציר)

בפני	כב' השופט אביטל חן
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	אחמד חרבאוי (עציר)
	ע"י ב"כ עו"ד שושן

החלטה

בפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו.

בבקשה נטען כי המשיב, יליד 1989, והמתלוננת, הגב' רשא דוויק, ילידת 1995 (להלן: "המתלוננת") ניהלו קשר רומנטי ובאחת הפעמים שבילו יחד, צילם המשיב את המתלוננת ללא ידיעתה, כשהיא בלבוש, שאינו מקובל בציבור אליו היא משתייכת, וזאת במטרה לסחוט ממנה סכום בסך 50,000 ₪.

על פי הנטען בכתב האישום, המשיב, אשר ידע היטב מהיכרותו את המתלוננת כי פרסום הצילומים עלול לסכן את חייה של המתלוננת ויפגע בשמה הטוב, יצר קשר עם המתלוננת ואמר לה כי בידיו צילומים אותם צילם ללא ידיעתה (ואף שלח לה חלק מהם למספר המנוי שלה), ואיים עליה כי אם לא תעביר לידיו את דמי הסחיטה, יפרסמם ברשת הפייסבוק וישלחם לבני משפחתה, וזה יהיה לדבריו "הסוף שלה".

יצוין כי מדובר בצילומים בהם נראית המתלוננת יושבת על ספה כשהיא לבושה גופיה ומכנסיים ומעשנת סיגריה.

המתלוננת, אמרה לפי הטענה, למשיב כי ביכולתה להעביר לו 20,000 ₪ בלבד כי אין ברשותה סכום גבוה מזה, ובתגובה לדברים אלו תבע ממנה המשיב להעביר לרשותו תדפיס חשבון הבנק שלה, על מנת שיוכל לאמת את דבריה.

ביום 16/3/14 הגיע המתלוננת לפגוש את הנאשם לאחר שאמרה לו כי הסכימה לדרישתו לשלם את דמי הסחיטה בכפוף למחיקת הצילומים המצויים ברשותו, ואז נעצר המשיב על ידי המשטרה.

א. קיומן של ראיות לכאורה

חומר הראיות הועבר לעיוני. הראיות המרכזיות בתיק הינן הודעותיהם של המתלוננת והמשיב במשטרה ותמלול שיחות בין המשיב למתלוננת, שהוקלטו על ידי המשטרה כתרגיל חקירה, בו לקחה חלק המתלוננת.

המשיב קושר עצמו לשיחות אך טוען את הטענות הבאות:

1. לטענת ב"כ המשיב, לא התקיים היסוד העובדתי של ה"איום" שכן המבחן להשתכללותו של "איום" הינו מבחן אובייקטיבי ולא מבחן סובייקטיבי, ובמקרה שלנו, טוען ב"כ המשיב, כי נוכח אופייה המתירני של המתלוננת, המתבטא בסגנון לבושה ואורחות חייה, הרי שאין בחשיפת הצילומים להוות "איום" עברה.

בהקשר זה, הציג ב"כ המשיב הסכם סולחה שנערך בין משפחות המשיב והמתלוננת, בו חתם אבי המתלוננת על הדברים הבאים: **"אני אביה של רשא והבנתי את הקשר בין בתי רשא ובין אחמד והתברר לי כי הסיפור שאירע ביניהם לא יפגע במוניטין של בתי רשא ולא בכבודה ולא יזיק למוניטין של משפחתי ולא בכבודה"** (המסמך תורגם על ידי מתורגמן בית המשפט -א.ח).

באמצעות הסכם זה מבקש ב"כ המשיב להוכיח טענתו כי אין בחשיפת הצילומים משום "איום", שכן לטעמו, הדברים נחשפו, ו"לא נפלה התקרה", במובן זה שלא התרחש הרע הצפוי.

באשר למושג "איום", בפסיקה נקבע כי מדובר באיום אמיתי המטיל מורא אצל המאויים, כאשר הוא טומן בחובו את "הרע" הצפוי, בצירוף דרישה ברורה אותה יש למלא למען יבוטל האיום (ע"פ 325/786 אלברט סיבוני נ' מדינת ישראל).

המבחן לקיומו של רכיב "האיום" הינו מבחן אובייקטיבי של האדם הסביר, לאמור: רק מה שבכוחו "להטיל מורא בלבו של כל אדם "רגיל", לאיום ייחשב; ואין די בהרגשתו הסובייקטיבית של האדם אליו נאמרו הדברים".

בפסיקה נקבע כי על מנת להחליט, האם דברים שהושמעו נכנסים לגדר "איום" יש לבחון את הדברים מנקודת מבטו של האדם מן הישוב, המצוי בנסיבותיו של המאויים:

"... על מנת לקבוע אם תוכן הביטוי עולה כדי איום, על בית המשפט לבחון אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום"...יודגש, כי בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת באופן המנותק מן הנסיבות אלא בתוך ההקשר בו ניתן הביטוי. בית המשפט יבחן את הנסיבות שאפפו את מסירת הביטוי ואת הנסיבות בהן הוא נקלט. כמו כן יבחן בית המשפט את המסר שהיה גלום בביטוי"

(ראה גם: י' קדמי, "על סדר הדין בפלילים", מהדורה מעודכנת, תשס"ו-2005, חלק שני, עמ' 944).

מתמלול השיחות בין המשיב למתלוננת אין ספק בכוונתו לאיים על המתלוננת בפרסום התמונות בקרב משפחתה וברשת הפייסבוק כאמצעי לחץ, היה ולא תעביר לו את מבוקשו, תוך שהוא מנצל הרגישות המיוחדת הגלומה בפרסום התמונות וה"רע" הצפוי מפרסומן. ברי, כי אם לא היה המשיב סבור כי יש בכוחן של אותן תמונות להזיק למתלוננת, היה בוחר לו דרך אחרת לאיים עליה לצורך השגת מבוקשו.

מתוקף הדברים, הסתמכותו של המשיב על הסכם הסולחה בענין זה אינה שומטת את הקרקע מתחת להתקיימותו של רכיב האיום, הנדרש לצורך ביסוס הרשעה, היה ויוכחו העובדות.

2. המשיב אינו מכחיש כי ביקש מהמתלוננת 20,000 ₪ וטוען כי היא חייבת לו 10,000 ₪ על כספים ש"בזבז" עליה בתקופה בה ניהלו קשר, ומשחשד כי היא מקיימת קשר רומנטי עם אחר, תבע את "השקעתו", כשהוא "נאחז", כלשון ב"כ המשיב, באותם סרטונים שצילם, לצורך גביית הכספים מהמתלוננת.

עיון בהודעותיו של המשיב ובתמלול השיחות בינו לבין המתלוננת מפרוץ על פניו את גרסתו של המשיב לפיה מדובר בכספים שהלווה למתלוננת. גרסתו של המשיב אינה אחידה בענין זה ומשתנה בהתאם להשתלשלות החקירה, בגובה הסכומים שלכאורה הלווה למתלוננת. מכל מקום, גם אם תתקבל טענתו כי מדובר בכספים שהלווה למתלוננת, אין בכך כדי לזכותו מהעבירה המיוחסת לו, מה גם שדרש סכום כספי העולה במידה ניכרת על החוב הנטען.

טענת ב"כ המשיב כי המתלוננת לא עומתה עם גרסת המשיב בענין מהות הכספים שדרש ממנה, אינה נכונה, ובענין זה אני מפנה להודעת המתלוננת במשטרה מיום 16/3/14, בה נשאלה, בין היתר האם אי פעם נטלה מהמשיב כסף, האם הזמין אותה למסעדה או בית קפה וכמה שילם כל פעם.

מעבר לזאת, כאמור, תמלול השיחה בין הצדדים אינו מותיר מקום לספק כי אין מדובר בהלוואה שחבה המתלוננת למשיב.

לאחר שקבעתי קיומן של ראיות לכאורה, יש לבחון האם המשיב מסוכן והאם ניתן לאיין את מסוכנותו ככל שתיקבע כזו באמצעות חלופת מעצר.

ב. מסוכנות ובדיקת לחלופה

מסוכנותו של המשיב נלמדת ממעשיו כאשר ביקש לסחוט את המשיבה, תוך שהוא דורש ממנה סכומי עתק, ומנצל את

מצוקתה, באדישות לתוצאות מעשיו ולנזק שעלול להיגרם למתלוננת.

עם זאת, סעיף 21(ב)(1) לחסד"פ (סמכויות אכיפה מעצרים) מחייב לבחון חלופת מעצר, היה וניתן להשיג את מטרת המעצר באמצעי שפגיעתו בחירות הנאשם פחותה.

מחד, מונח בפני חומר הראיות המלמד על קיומן של ראיות חזקות וחד משמעיות להוכחת העבירה המיוחסת למשיב (בענין הזיקה בין עוצמת הראיות לבין חלופת מעצר, ראה בש"פ 1273/14 עלי דסוקי נגד מדינת ישראל).

מנגד, יש לתת את הדעת לגילו הצעיר של המשיב, היותו נעדר עבר פלילי, ניהול אורח חיים נורמטיבי שלו ושל משפחתו, הסיבות להתרחשות הארוע, (שהינו קינאה ואו נקמה על רקע רומנטי), והעובדה לפיה צפוייה רעייתו ללדת בזמן הקרוב.

לא התעלמתי מכך שנחתם הסכם סולחה בין המשפחות אם כי אין אני יודע כיצד לשקלל את משמעותו.

לאחר איזון בין כל השיקולים שהובאו לעיל, סבור כי למרות חומרתה של העבירה ניתן לאיין את מסכנותו של המשיב האמצעות חלופת מעצר, אם תמצא חלופה ראויה בעת הדיון.

ניתנה היום, כ"ה אדר ב תשע"ד, 27 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.